

The background of the image is a collage. At the top, a violin is shown horizontally. Below it, a hand is visible, holding a small red heart. The overall color palette is dominated by green and yellow, with some brown from the violin and hand. The text is centered in the middle of the image.

ပျဉ်စင်

တစ်နှစ်ပတ်

အပိုင်း (၁)
(၁)

“နင်က ယောက်ျားယူတော့ ငါက ဘယ်သူနဲ့ နေရမှာလဲ မေ...”

ဗီရိုထဲက အဝတ်အစားတွေကို အထပ်လိုက်ဆွဲယူပြီး ခရီးဆောင်
သေတ္တာထဲသို့ စီစီရီရီ ထည့်နေသော မေသော်တာသည် ရုတ်တရက်
နောက်နားမှ ကပ်ပေါ်လာသော ချိုကိုကို အသံကြောင့် လန့်ဖျပ်သွားရ
လေသည်။ လန့်လည်းလန့်စရာ... ချိုကိုအသံက မာထန်ဆောင့်ထွက်
လာခြင်း ဖြစ်သည်။

မေသည် ချိုကိုကို လှည့်တောင်မကြည့်ရဲ...။ ပုပ်သိုးမာထန်နေမည့် ချို
ကိုမျက်နှာနှင့် ရင်မဆိုင်ချင်။ ရင်မဆိုင်ရဲ၊ စိတ်လည်းမကောင်း၊
ဝမ်းနည်းနည်းကာ ရင်ဝမှာ ဆို့တက်လာသည်။

ဒီသူငယ်ချင်းလေးကို မေလည်း ဘယ်ခွဲရက်ပါ့မလဲ၊ သို့သော်... မခွဲ
လို့လည်း မဖြစ်၊ မေသည် ကိုကိုနှင့် လက်ထပ်ပြီးပြီမို့ ကိုကိုနောက်သို့
လိုက်ရပေမည်။

“မေးနေတာ မကြားဘူးလား”

ချိုကိုအသံက တစ်ဆင့် ထပ်မြင့်လာသည်။ မေက ချိုကို
အကြောင်းသိသည်မို့ ချိုကိုဒေါသကို ပိုပြီး လန့်လာသည်။

“နင်က ငါ့ကို အရေးမစိုက်တော့ဘူးပေါ့လေ၊ အားကိုးရသွားပြီပေါ့

လေ... ဟုတ်လား”

“ဒုန်း...”

“ခွမ်း... ချလွမ်း...”

ဘာကိုမှန်းမသိ ပေါက်ခွဲလိုက်သော အသံတွေ ဒုန်းဒိုင်းညံ့လျက် ထွက်ပေါ်လာတာမို့ မေက လန့်ဖျပ်တုန်တက်သွားကာ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသောအခါ ပန်းအိုးကဲ့ အစအနတွေကြားမှာ မားမားရပ်နေသော “ချိုကို” ကို တွေ့ရလေသည်။

ဂျင်းဘောင်းဘီပွပ္ပက အပြာ၊ တီရှပ်ပွပ္ပက အဝါ၊ ထိုအရာတွေကို ဆင်မြန်းထားသော ချိုကိုပုံစံက မိန်းမ Rapper။ 925 ဆွဲကြိုးရှည်ရှည်ကို တီရှပ်ရဲ့ အပြင်ဘက်သို့ ထုတ်၍ ဆွဲထားသေးသည်။ ဆံပင်တိုတိုလေးတွေကို နားသယ်စပ်နှင့် ကုပ်ပိုးနားမှာ အချွန် အချွန် အမြွှာလေးတွေ ကျနေအောင် ညှပ်ထားသည်။ ချိုကိုပုံစံဟာ ခုခေတ် ရပ်ပ်ပါကောင်လေးတွေ အတိုင်းပင်။

“ဖြေလေ... ဖြေ၊ ငါမေးတာ ဖြေ... ဖြေ၊ ဖြေပါ... ဖြေပါ၊ ဖြေပါ...”

ချိုကို လက်တွေ့က Rapper တွေလို ကိုးရိုကားရား လှုပ်ရှားရှုပ်ယှက်လျက် မေ့ကို လက်ညှိုးတထိုးထိုး၊ လူကလည်း စည်းချက်နှင့် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသလို ဖြစ်လာတာမို့ မေ့ရဲ့ ရယ်ချင်စိတ်ဟာ လည်ချောင်းဝဆီမှ ကလိကလိနှင့် အထက်သို့ ဆန်ကာ လျှာရင်းနားလေးမှာ “ခီ” ခနဲ မြည်သွားသော်လည်း မေက ပါးစပ်ကို တင်းတင်း ပိတ်စေ့ထားသဖြင့် တခါခါကိကိ အသံတွေက လည်ချောင်းထိပ်မှာပဲ စုပြုံတွန်းထိုး ရုန်းကန်နေကြသည်။ ထိုအသံတွေ အပြင်ထွက်မလာအောင် ပါးစပ်စေ့ပိတ်ထားသည်ဖြစ်ရာ မေ့နှာခေါင်းထဲက လေတွေကို အပြင်သို့ မှုတ်ထုတ်သလို ဖြစ်ရလျက် မေ့ရဲ့ နှာခေါင်းနှင့် လည်ချောင်း

ထဲမှာ ဗရုတ်သုတ်ခ ပြဿနာတက်၍ နေသော်လည်း မေ့ ရယ်ချင်စိတ် ကို ချို့ကွဲက သိပုံမရချေ...။

မေသည် ရယ်ချင်စိတ်ကို ကြိတ်မျိုချလိုက်ပြီးမှ မျက်နှာသေကလေး ဖြင့် ချို့ကွဲကို မော့ကြည့်ရကာ လေချိုသွေးသံကလေးဖြင့်...

“အားကိုးရသွားတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ ကိုကိုရယ်၊ ဒါပေမယ့် အားတော့ ကိုးတာပေါ့...”

“ဘာ...”

“ချို့ကိုကို” က ဘာခနဲ အော်ရင်း ဘောင်းဘီစကို မ,ကာ ခြေတစ် ချက်ဆောင့်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ ခြေကွကွ လက်ကွကွ ပုံစံဖြင့် မေ့ဆီ လျှောက်လာကာ..

“နင်က သူ့ကို အားကိုးတယ်ဆိုတော့ ငါ့ကို အားမကိုးတော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား... ဟမ်.. ပြောပါ... ပြောစမ်းပါ”

ချို့ကိုကိုက သူ့ရင်ဘတ်သူ လက်ညှိုးနှင့် ပြန်ထိုးပြရင်း မေးပြန်တာ မို့ မေက မျက်လွှာလည်း ချ၊ သက်ပြင်းလည်း ချလိုက်ရင်း...

“နင့်ကို အားမကိုးတော့ဘူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူက ယောက်ျားလေးဆိုတော့ ပိုပြီး အားကိုးမိတာပေါ့”

“ယောက်ျား! ဘာဖြစ်လဲ... ယောက်ျား၊ ယောက်ျားမို့လို့ ပိုအားကိုး စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး၊ ငါလည်း အဲဒီယောက်ျားဆိုတာတွေနဲ့ တစ်တန်းတည်းပဲ။ ဘာမှ မထူးဘူး၊ အတူတူပဲ”

“မတူပါဘူးဟယ်... ကိုကိုရယ်”

“ဟမ်.. ဘာလို့မတူရမှာလဲ၊ တူတယ်... တူကိုတူတယ်၊ သူတို့ သတ္တိရှိ

သလောက်တော့ ငါလည်း သတ္တိရှိတယ်၊ သူတို့အရည်အချင်းလောက် တော့ ငါ့မှာလည်း ရှိတာပဲ”

“ဒါပေမယ့် နင်က မိန်းမလေဟယ်...”

“အို... ဒီဘဝ နောက်ဆုံးပဲ၊ မိန်းမဖြစ်ရတာ ဒီဘဝ နောက်ဆုံးပဲ...”

“နင် ဘယ်လိုသိလဲ...”

“ငါ ဘုရားဆုပန်ထားပြီးပြီ”

အဟိ... ခိ... ခိ... ခွါ (လည်ချောင်းထဲမှာ တွန်းထိုး ရုန်းကန်လာ သော အသံများ ဖြစ်၏။)

“ဘုရားဆုဆိုတာ ယောက်ျားမှ ပန်လို့ရတာဟဲ့...”

“ခုကတည်းက ကြိုပန်ထားတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“နင်မှ ယောက်ျားမဖြစ်သေးတာ၊ ပန်လို့ မရပါဘူး”

“နောက်ဘဝကျ ယောက်ျားဖြစ်မှာ သေချာလို့ ခုကတည်းက ကြို ကြိုတင်တင် ပန်ထားတာပေါ့ကွ...”

“နင် ဘယ်လိုသိလဲ ဆို...”

“ငါ ဘုရားအဆူဆူမှာ ဒီလောက် လိုက်ဆုတောင်းထားတာ ယောက်ျားကတော့ မဖြစ်ဘဲကို မနေဘူး”

“နင် မှားသွားပြီ၊ ယောက်ျားဖြစ်ချင်ရင် အဲလိုဆုတောင်းနေရုံနဲ့ မပြီး ဘူး၊ မိန်းမတွေ နောက်ဘဝမှာ ယောက်ျားဖြစ်ချင်ရင် ဒီဘဝမှာ အိမ်ထောင်ပြုပြီး ကိုယ့်ယောက်ျားကို မယားဝတ္တရား ကျေပွန်အောင် လုပ်ကျွေးပြုစုရတယ်၊ ဒါမှ နောက်ဘဝမှာ ယောက်ျားဖြစ်ဖို့ သေချာ တာ”

“သွားစမ်းပါ...၊ ငါက ဘာလို့ ယောက်ျားယူရမှာလဲ”

“နင်က မိန်းမပဲလေ၊ တစ်နေ့နေ့တော့ ယောက်ျားယူရမှာပေါ့”

“နင့်ဘာသာ ယောက်ျားယူချင်တိုင်း ငါ့ကို လာအဖော်မစပ်နဲ့၊ ငါ တစ်သက်လုံး ယောက်ျားမယူဘူး...”

မေသည် ချိုကိုကို ကြည့်ရင်း ရယ်လည်း ရယ်ချင်၏။ သနားလည်း သနား၏။ သူ့ကို ခွဲခွာချန်ထားရမှာ အားလည်း နာလေသည်။

ပြန်တွေးကြည့်ရင် ချိုကိုဟာ သနားစရာလေးပင်။

မျက်နှာလေး ဖူးနုလျက် မျက်ဝန်းအိမ်ကျယ်ကျယ် မျက်တောင်ကော့ကော့ နှုတ်ခမ်းလုံးလုံးလေးတွေကို ပိုင်ဆိုင်သော “ချိုကိုကို” ဟာ သူမရဲ့ အလှတရားတွေကို သိုသိပ်ဖုံးကွယ် ဝတ်ဆင်လျက် ယောက်ျားလေးလို သာ နေထိုင်ပြုမူ ပြောဆိုတတ်ခဲ့သည်။

အရပ်မြင့်မြင့် သွယ်လျလျနှင့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ အလှတရားတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားပါလျက် ထိုအလှမှန်သမျှကို ဥပေက္ခာပြုကာ ထူပူသော အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ဆင်တတ်သော “ချိုကို” ကို မေက မိန်းကလေးလို ဝတ်စားနေထိုင်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ဖျောင်းဖျဖူးသော်လည်း ချိုကိုက မနာခံချေ။

ချိုကို ဒီလိုဖြစ်ရတဲ့ အရင်းအမြစ်ကို တူးဖော်ရလျှင် တရားခံဟာ ချိုကို့ဖခင် ဦးစတီဗင်အောင်သက်ကြီးပင်။

ဦးစတီဗင်အောင်သက်က သားယောက်ျားလေးကိုမှ ရူးရူးမူးမူး လိုချင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဇနီးဖြစ်သူက ချိုကိုကို မွေးပေးပြီးပြီးချင်း ဆုံးပါးသွားခဲ့တာမို့ ဦးစတီဗင်အောင်သက်ခမျာ သမီးတစ်ယောက်နှင့် အရူးမီးပိုင်း ဖြစ်ကျန်ခဲ့တော့သည်။ အဲ့ဒီနောက်တော့ ဒီသမီးကိုပဲ သား

အမှတ်နှင့် ကျားကျားလျားလျားဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့သည်
ဟု မေ သိထားခဲ့ပါသည်။

အနောက်တိုင်းဆန်ကာ လွတ်လပ်မှုကို ခုံမင်လှသူ ဦးစတီဗင်အောင်
သက်က ချိုကိုကို ၁၈ နှစ် ပြည့်တာနှင့် သီးသန့်နေခွင့် ပြုလိုက်သည်။ သူ
ကတော့ နောက်အိမ်ထောင်လည်း မပြုဘဲ သီးခြားနေထိုင်ကာ
အမျိုးသမီးများစွာဖြင့် တွဲခုတ်သည်။ သားအဖတွေ တွေ့ဆုံဖြစ်ကြလျှင်
လည်း အဖေနဲ့ သမီး ပုံစံမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဘော်ဒါဆန်ဆန် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
ပုံစံမျိုး နောက်ဟယ် ပြောင်ဟယ်ပင်...။ ဆုံးမတာ ညွှန်ကြားတာမျိုး
လည်း မတွေ့မိဖူးပါ။ ပြီးတော့ ဦးစတီဗင်အောင်သက်က ချိုကိုကိုခေါ်
တော့ “မိုင်ဆန်း” (My son) တဲ့...။

“ချိုကိုကို” ရဲ့ ငယ်နာမည်ကတော့ အဘွားပေးသော နာမည်မို့ “မိုမို
ချို” တဲ့။ နောက်တော့ “ကိုကိုချို” ဟု ပြောင်းလိုက်ပြီးမှ နာမည်က
တုံးသည်ဟုဆိုကာ “ချိုကိုကို” ဟုပင် ပြောင်း၍ အတည်ဖြစ်သွားသည်။
ဦးစတီဗင်အောင်သက်က ခေါ်တော့...

“ဟဲလို... မိုင်ဆန်း.. ကိုကို”.. တဲ့။

သူနာမည်က ချိုကိုကိုမို့ မေက သူ့ကို “ချို” ဟု ခေါ်ခဲ့ပေမယ့် သူက
အခေါ်မခံပါ။ ထို့ကြောင့် “ကိုကို” ဟုသာ သူနာမည် နောက်ဆုံးနှစ်လုံး
ကို အဖျားဆွတ်၍ ခေါ်ရပါသည်။

မေသော်တာနဲ့ ချိုကိုက တက္ကသိုလ်တက်ရင်း တွေ့ခဲ့ကြတာပင်...။

နယ်ကလာသော မေပုံစံက ရိုးရိုးတုံးတုံး...။

သို့သော် ထိုသို့ ရိုးတုံးတဲ့ကြားကပင် မေ့ရဲ့ အလှက ထင်းပနေ
သေးတာမို့ မေ့မှာ အန္တရာယ်တွေ ပိုင်းနေခဲ့သည်။

မေက အဆောင်မှာ နေရသည်။ ရန်ကုန်မှာ ကျောထောက်နောက်ခံ
ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝန်းလည်း မရှိ။ အိမ်ကပို့သော ပိုက်ဆံလေးနည်း
နည်းကို ချွေတာကုပ်ခြစ် သုံးစွဲရသည်။ လှပေမယ့် မပြည့်စုံသော မေ
အနားမှာ မေ့ကို တကယ်ချစ်ကြသည့် သူတွေရော၊ ရက်ရော ကူညီလို
ဟန်ဖြင့် မက်လုံးပေး အကဲစမ်းကြသူတွေရော ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေခဲ့
သည်။

ထိုအခြေအနေမျိုးတွေ ချိုကိုက မေ့ရှေ့မှ မားမားမတ်မတ် ရပ်၍
ကာကွယ်ပေးခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

အမြဲ ဘတ်စ်ကားစီးရင်း အနှောင့်အယှက်ခံရမည့် အန္တရာယ်ကို
ကြောက်ရွံ့နေရသော မေ့ကို ချိုကိုက သူ့ကားဖြင့် တင်ခေါ်ခဲ့ရ၏။ မေ
သည် ချိုကိုကျေးဇူးကြောင့် သွားရေး၊ လာရေးအတွက်လည်း မပူပင်ခဲ့
ရ။ ချိုကိုက မိန်းမဖြစ်ပြီး ကြံကြံဖန်ဖန် လက်ဝှေ့ထိုးသင်ထားသေးတာမို့
မေ့ကို နှောင့်ယှက် အကဲစမ်းချင်သူအပေါင်းက ချိုကိုလက်သီးချက်
ကြောင့် အီစလန်ဝေ ဆန်ပြုတ်သောက်သွားရမြဲပင်။

နောက်တော့ ချိုကို တဂျီဂျီ ပြောလွန်းတာမို့ မေက ချိုကိုအိမ်သို့
ပြောင်းနေလိုက်ရသည်။ ချိုကိုက မေ့ကို တင်ကျွေးထားရုံမက မေ့မှာ
ငွေလိုရင်လည်း ကူညီပေးသေးသည်။ ချိုကိုလောက် မေ့အပေါ် ကောင်း
သည့်သူမျိုး မရှိတော့ပါ။

မေက မိန်းမဆန်လွန်းပြီး ချိုကိုက ယောက်ျားဆန်လွန်းတာမို့ နှစ်
ယောက်အတူနေကြသော အိမ်မှာ မေက ချက်ပြုတ်ရှင်းလင်း လျှော်ဖွပ်
စသည့် မိန်းမတာဝန်များကိုယူထားပြီး ချိုကိုက မီးပျက်၊ ရေပျက်၊ ကား
ပြင်၊ ဟိုသွား ဒီသွား ကျားကျားလျားလျား တာဝန်ကို ယူထားသည်။
မေက စာရေးသောက်ရေး မပူပင်ရအောင် စေ့စပ်သေချာပြီး ချိုကိုက

ယောက်ျားတစ်ယောက်လိုပင် မေ့ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

မေတို့ကို မလိုသူတွေက အချစ်တော်တွေလား ဘာလား ညာလား ထင်ယောင်မှားကြပေမယ့် မေတို့ကတော့ ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်လုံကာ ခိုင်မြဲသော သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်ဖြင့် ခင်မင်လာခဲ့ကြတာပင်။

ချိုကိုက မေနဲ့ပတ်သက်လာရင် ဝန်တိုတာလေးတွေတော့ ရှိသည်။ မေ သူ့ကို ခွဲသွားမှာကိုတော့ ကြောက်မှန်း မေ သိခဲ့ရပါသည်။ ပြီးတော့ ယောက်ျားဖြစ်ချင်လှသော ချိုကိုက သူ့ရဲ့ မိန်းမဘဝကို စိတ်ကုန်ကာ ယောက်ျားတွေကိုတော့ မယုံကြည်နိုင်ခဲ့သူပင်...။ ချိုကိုက သူ့အမေ သူ့ကို မွေးပြီးပြီးချင်း ဆုံးပါးသွားရသည့်အတွက်လည်း မိန်းမသားဘဝကို စိတ်နာသည်။ သူ့ဖခင်ရဲ့ ပျော်ပျော်ပေါ့ပေါ့ တွဲသွားတွဲလာ မိန်းကလေးများရဲ့ ဘဝကိုလည်း စိတ်ပျက်သည်။

“နင် စဉ်းစားကြည့်ကွာ မေရာ...၊ မိန်းမဖြစ်တဲ့ဘဝဟာ ဘယ်လောက် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလဲဆိုတာ၊ ယောက်ျားယူတော့လည်း ယောက်ျား ဖောက်ပြန်မှာ ကြောက်ရ၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တော့လည်း ငါ့အမေလို ကလေးမွေးပြီး သေမှာစိုးရ...၊ ငါ့အဖေလို သူဌေးမျိုးရဲ့ အခြွေအရံဖြစ်ရတဲ့ မိန်းကလေးဘဝကလည်း စိတ်ပျက်စရာ၊ ငါတို့တွေ အရင်ဘဝက အကုသိုလ်ကြီးခဲ့လို့သာ ဒီဘဝမှာ မိန်းမ လာဖြစ်ရတာ”

ချိုကိုက အစွန်းရောက် တွေးခေါ်မှုများဖြင့် မိန်းမသားဘဝကို မလိုလားခဲ့သူပင်။

“ငါသာ နိုင်ငံခြားမှာ နေခဲ့ရင်တော့ တစ်ခါတည်း ပလတ်စတစ် ဆာဂျရီနည်းနဲ့ ယောက်ျားဘဝကို ပြောင်းပစ်ပါတယ်”

ဟု တဖွဖွ ပြောလျှင်တော့ မေက ရယ်ပဲ ရယ်ချင်နေမိသည်။

အမြဲတမ်း ယောက်ျားလေးပုံ ဖမ်းနေတတ်သော၊ ယောက်ျားစိတ်ဖြင့် နေတတ်သော ချိုကိုပုံစံသည် ခုခေတ် Rapper ပုံစံ ယောက်ျားလေးတွေ အတိုင်း ဖြစ်လာသည်။ စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင် ကြိုက်သည်။ J-Me တို့ ကြက်ဖ တို့ကို ကြိုက်သည်။ Hip Hop Show တွေကို မလွတ်တမ်း အားပေး သည်။ တီရှပ်ပွဲတွေ ဘောင်းဘီပွဲတွေ ဝတ်ကာ ဘောင်းဘီမှာ စတီးလ် ကြိုးတွေ တပ်ချင်တပ်သည်။ လမ်းသွားရင် နိမ့်နင်း နိမ့်နင်း ဖြစ်ချင် သည်။ စကားပြောရင် လက်ဟန်တွေ ရှုပ်လျက် လက်ညှိုးကြီး တထိုး ထိုး။

ချိုကိုကို မသိသည့်သူတွေကတော့ Rapper စတိုင်လ် ကောင်ချော ချောလေးပဲဟုသာ ယူဆသွားရအောင် ချိုကိုစတိုင်လ်က အထာကျ သည်။

မေကတော့ တားမရ၍ လွှတ်ထားရသော ချိုကိုပုံစံကို ရယ်ချင် တစ်ခါ စိတ်ပျက်တစ်လှည့်ဖြင့် ကြည့်နေလိုက်ရသည်။

ကျောင်းပြီးတော့ မေက နာမည်ကြီး အင်တာနေရှင်နယ်စကားတစ်ခု မှာ ကလေးတွေကို အင်္ဂလိပ်စာပြပေးသော ဆရာမအလုပ် လုပ်ရင်း ချို ကိုနှင့်ပင် အတူဆက်နေဖြစ်သည်။ ချိုကိုကတော့ သူ့ဒက်ဒီဆီက လက် ဖြန့်တောင်းသုံးရင်း ယောင်ခြောက်ဆယ် လုပ်နေဆဲပင်...

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ မေ ချစ်ရမည့်သူ တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ ရပါသည်။

မေသည်လည်း နည်းနည်းတော့ လူလည်ကျ၏။ ကိုယ်မကြိုက်သည့် သူဆိုရင်တော့ ချိုကိုကို ပြထားပြီး ချိုကိုဘာသာ ချဲချင်ချဲ မချဲချင်နေ လွှတ်ပေးထားလိုက်သည်။

မေ သဘောကျတာလေးကျတော့ အသာဖွက်ထားကာ ချိုကိုကို ချက်ချင်း အသိမပေးချေ...။

မေ ချစ်သွားသော သူက "ပြည့်မင်း"။ ယောက်ျားပီသသူ၊ ဦးဆောင် လိုစိတ်ရှိသူ။ မေ့ရှေ့က မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ကာကွယ်ပေးနိုင်သူ။ မေ့ဘဝကို လုံခြုံစေမည့်သူဟုလည်း မေက ယုံကြည်သည်။

သူက မေ့ကျောင်းက ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဦးလေးမို့ ကလေးကို လာကြိုပို့ရင်း မေနဲ့ ဆုံခဲ့ရပါသည်။

မေတို့နှစ်ယောက် ချစ်ခါစက နှစ်သက်ရာ အခေါ်အဝေါ်လေးတွေ ရွေးချယ်ကြတဲ့အခါ မေ့ထက် အသက်သုံးနှစ်ကြီးသော သူက မေ့ကို တောင်းဆိုလာပါသည်။

“မေ... ကိုယ့်ကို ကိုကိုလို့ ခေါ်ပါလားကွာ...”

မေသည် အိမ်က ကိုကိုမျက်နှာကို ကွက်ခနဲ မြင်ယောင်ကာ အခေါ် အဝေါ်တွေ တူနေ ထပ်မနေချင်တာမို့...

“ကိုပြည့်လို့ ခေါ်မယ်လေ...”

“ဟာကွာ.. ကိုပြည့်ဆိုတာက လူတိုင်း ခေါ်နေကြတာ၊ ကိုယ်ကို ပြည့် မင်းလို့ ဘယ်သူမှ မခေါ်ဘူး၊ ကြီးကြီးငယ်ငယ် ကိုပြည့်ပဲ ခေါ်ကြတာ”

“ကိုကို ဆိုတာကြီးက မရိုးလွန်းဘူးလားဟင်၊ မောင်ဆိုရင်ကော မ ကောင်းဘူးလား”

“အဲဒါက ရွယ်တူနဲ့ ငယ်သူကိုပဲ ခေါ်ရတာ၊ ကိုကိုလို့ပဲ ခေါ်ကွာ၊ ကိုကို လို့ပဲ အခေါ်ခံချင်တယ်”

သူက ဇွတ်ပြောနေတာမို့ မေ မငြင်းသာခဲ့ပါ။ ဒီလိုနှင့် အိမ်မှာလည်း

ကိုကိုခေါ်ရ၊ အပြင်မှာလည်း ကိုကိုခေါ်ရနှင့် မေ့မှာ မိန်းမ ကိုကိုနှင့် ယောက်ျားကိုကို၊ ကိုကို နှစ်ယောက်ရှိလာပါသည်။

ကိုကိုက တစ်ခါတစ်ရံ မေ့ကို လာကြိုပို့ပေးတတ်သော ချိုကိုကို အဝေးက လှမ်းမြင်သွားပြီး ပေါက်ကွဲခဲ့သေးသည်။ မေ့မှာ မနည်းကို ရှင်းပြလိုက်ရသည်။

“အဲဒါ... မေ့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းပါ ကိုကိုရယ်၊ ကျောင်းတက် တုန်းကတည်းက အတူနေလာတာ၊ မေ့အပေါ် သိပ်ကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းပါ”

“သူက ယောက်ျားလျာလား...”

“အဲဒီလိုကြီးတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအတိုင်း ယောက်ျားစတိုင် လိပ် နေတတ်လို့ နေတာပါ”

“သူ မေ့ကို ကြိုက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ကိုကိုရယ်၊ မိန်းမချင်း ကြိုက်စရာလား”

“မသိဘူးလေ....၊ ဒါမျိုးတွေက ရှိတတ်တော့...”

“မိန်းကလေး သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းလည်း သိပ်သံယောဇဉ်ကြီးရင် တစ်ယောက်က ချစ်သူရသွားလို့ တစ်ယောက်မှာ အဖော်မဲ့ အထီးကျန် ပြီး သူငယ်ချင်းရည်းစားကို မကျေနပ် မနှစ်မြို့တာမျိုးတွေတော့ ရှိနိုင် တာပေါ့၊ ဒီလောက်ပါပဲ”

ကိုကိုက ချိုကိုကို သိပ် သဘောကျပုံ မရ...။

ချိုကိုကလည်း ကိုကိုကို ကြည့်မရဘဲ မေတို့ အချစ်ရေးမှာ အမျိုးမျိုး ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်ခဲ့ပါသေးသည်။

ကိုကိုနှင့် ချိန်းထားမှန်းသိရက်နဲ့ တမင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ဟိုခေါ်သွား၊ ဒီခေါ်သွား လုပ်တာမျိုး၊ အိမ်တံခါး ပိတ်ပြီး သော့ဖွက်ထား တာမျိုးတွေလည်း လုပ်သည်။ မေကလည်း အညံ့မခံ၊ ချိုကိုက မေ့ကို တခြားခေါ်သွားပြီး ပြန်မလွှတ်လျှင် ကားပေါ်က ဇွတ်ခုန်ချပြီး ကိုကိုဆီ သွားဖြစ်အောင် သွားသည်။ အိမ်တံခါးပိတ်ထားလျှင် ဝရန်တာက ကျော် ချသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ချိုကိုပဲ အရှုံးပေးသွားရသည်။

ခုဆို... မေတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်က လက်မှတ်ထိုးပြီးပြီမို့ မကြာခင် မှာပင် ကိုကိုအိမ်သို့ မေ လိုက်နေရတော့မှာ ဖြစ်သည်။ မေ လိုက်သွား မှာကို မလိုလားသော ချိုကိုကလည်း အမျိုးမျိုး ထိုးနှက်နေဆဲပင်။

မေသည် ချိုကိုကို တိုးလျှိုးတောင်းပန်သော မျက်နှာထားလေးဖြင့် ပြန်မော့ကြည့်လိုက်ရင်း..

“ငါလည်း နင်နဲ့ ဘယ်ခွဲချင်ပါ့မလဲ ကိုကိုရယ်၊ ဒါပေမယ့် လက်ထပ် ပြီးပြီဆိုတော့ သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါဖို့ ဝတ္တရားရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ဒီခေတ်မှာ ဆံထုံးနောက် သျှောင်ပါနေတာတွေမှ အများကြီး..”

“ဒါပေမယ့် ကိုကိုက သူ့အိမ်နဲ့ခြံကို ပိတ်ခဲ့ပြီး ဒီလာနေဖို့ အဆင်မ ပြေဘူးလေ၊ လာနေရအောင် ဒီအိမ်က ငါ့အိမ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ အိမ်မဟုတ်တဲ့အိမ်မှာ သူလည်း ဘယ်နေချင်ပါ့မလဲ...။ ပြီးတော့ နင်က လည်း ငါတို့အိမ် လိုက်နေချင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ နင်က သတ္တိရှိတော့ ဒီ လိုပဲ တစ်ယောက်တည်းလည်း နေတတ်မှာပဲဆိုပြီး...”

“အရင်တုန်းကတော့ နေတတ်တယ်၊ အခုတော့ မနေတတ်တော့ ဘူး..၊ ငါ နင်တို့နဲ့ လိုက်နေမယ်”

“ဟင်...”

မေ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ မိုးကြိုးအစင်းစင်း ပစ်ခွင်းခံနေရသလို ဒုန်းဒိုင်း ဒိန်းသံတွေ ညံသွားသည်။ ပြဿနာကြီး ဖြစ်တော့မှာကို ကြိုသိလိုက်သည်။

“နင်... နင် တကယ်လိုက်နေနိုင်လို့လား”

“နေနိုင်တာပေါ့...”

“တ... တကယ်...”

“တကယ်..၊ တကယ်နေနိုင်တယ်၊ ငါ... ခုပဲ ပစ္စည်းတွေ သွားသိမ်း လိုက်တော့မယ်၊ အိုကေနော်... ရှိ...”

ချိုကိုက လေလေးတစ်ချက်ချန်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ မေ့မှာတော့ ဒီကိုကိုကိုလည်း မတားရက်၊ ဟိုကိုကိုကိုလည်း အားနာကာ စိတ်တွေ မောဟိုက်မွန်းကြပ်လာပါသည်။

*

(၂)

“အဓိပ္ပါယ် မရှိတာ...”

“ကိုကို ဒီလိုပဲ ပြောတော့မယ်ဆိုတာ မေ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုကိုရယ်.. ကိုကိုနဲ့ မေနဲ့က...”

“ဘယ်ကိုကိုနဲ့လဲ...”

“စိတ်ညစ်ပါတယ်နော်၊ အဲ့ဒါ ဒီအခေါ်အဝေါ်ကလည်း တစ်မှောင့်ပါပဲ၊ ချိုကိုကို ကို ပြောတာပါ၊ သူနဲ့ မေနဲ့က ကျောင်းသူဘဝကတည်းက အတူနေလာတာ၊ တစ်ခါမှ ခွဲနေဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကျေးဇူးတွေလည်း မေ့မှာရှိတယ်၊ သူ့ခမျာလည်း မေ့ကို ချစ်လွန်းလို့သာ သူနဲ့မတည့်တဲ့ ကိုကိုအိမ်မှာ လိုက်နေမယ်လို့ ပြောတာပေါ့၊ ကိုကိုက အဲ... ချိုကိုက သူများအိမ်မှာ ခိုကပ်နေဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ စဉ်းစားဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အိမ်မှာလည်း ဒီလောက်ပြည့်စုံနေတာ...၊ သူ့အိမ်ကြီးကို ပိတ်ပြီး မေတို့နဲ့ လာနေပါ့မယ်ဆိုတာ တော်ရုံစွန့်လွှတ်မှု မဟုတ်လေ ကိုကို...”

မေသည် ပြောရင်းမောသွား၏။ ကိုကိုကတော့ မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်၍ နားထောင်နေရင်းက ခေါင်းကိုခပ်သွက်သွက် ရမ်းပြလိုက်ရင်း...

“မဖြစ်ဘူး...၊ လုံးဝ မဖြစ်ဘူး မေ...။ သူ့အကြောင်းလည်း မေ အသိဆုံးပဲ၊ ကိုကိုလည်း သိလွန်းလို့ ခက်နေတယ်၊ မေနဲ့ ကိုကို သမီးရည်းစားဘဝတုန်းကတောင် သူ ဘယ်လောက်နှောင့်ယှက်ခဲ့သလဲ၊ ဖုန်းလည်း

အကောင်းမပြောရ၊ လူချင်းလည်း အကောင်းချိန်းမတွေ့ရ၊ သူအိပ်တဲ့ အချိန်ကို စောင့်ပြီးမှ ဖုန်းပြောရတဲ့ ဒုက္ခတွေ၊ သူလစ်တဲ့ အချိန်ကျမှ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ချိန်းတွေ့ရတဲ့ ဒုက္ခတွေကို သတိရတိုင်း သူမျက်နှာကို လက်သီးနဲ့ ပိတ်ပိတ်ထိုးပစ်ချင်တယ်။ ကိုကိုကို မကျေနပ်လို့ဆိုပြီး သူ့ရဲ့ ပေါက်ကရပေါင်းစုံ ရှုပ်ပွအောင် တန်ဆာဆင်ထားတဲ့ ဂျစ်ကားနဲ့ ပွတ် ဆွဲသွားလို့ ပုဆိုးတောင် စုတ်သွားရတဲ့အဖြစ်ကိုလည်း ကိုကို ခုထိ မမေ့ ပါဘူး...။

“မေလည်း ကိုကိုဘက်က စဉ်းစားပေးဦးပေါ့၊ ကိုကိုအဖြစ်က အစ်ကို တွေ မောင်တွေ အများကြီးရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကြိုက်မိ ရင်တောင် ဒီလောက်နှိပ်ကွပ်ခံရမယ် မထင်ဘူး၊ သူလို ယောက်ျား မဟုတ် မိန်းမမဟုတ် နပုန်း ပဏ္ဍုက် (ယောက်ျားမဟုတ်၊ မိန်းမလည်း မဟုတ်) ကြောင့် ကိုကိုတို့ အချစ်ရေးမှာ အနှောင့်အယှက် အမျိုးမျိုး ကြုံ ခဲ့ရတာ...။

“အခု... သူက ကိုကိုတို့နဲ့အတူ လာနေမယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပါယ်ရှိရဲ့ လား၊ ဒါ.. ကိုကိုတို့ အိမ်ထောင်ရေးကိုပါ ဆက်လက် နှောင့်ယှက်မယ့် ဦးတည်ချက်ကြောင့် ဆိုတာ မေ တွေးကြည့်လို့မရဘူးလား၊ ကိုကို သူနဲ့ ဘယ်လိုနေရမလဲ...။ မခွဲနိုင်ဘူးဆိုတာလည်း လုံးဝ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး၊ မိဘတောင်မှ အချိန်တန်ရင် ခွဲခွာချန်ထားခဲ့ရသေးတာပဲ။ သူက မိဘ လည်း မဟုတ်၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမလည်း မဟုတ်၊ စောင့်ရှောက်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ အိုနာကျိုးကန်းထဲကလည်း မဟုတ်၊ သူ့ကို မဖြစ်မနေ ခေါ် လာဖို့ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး မေ...”

ပြည့်မင်းသည် ပြောရင်း မောသွား၏။ မောလို့သာ ခဏ နားရပေမယ့် ဆက်ဆက်ပြောနေချင်သေးသည်။ ချိုကိုကိုကြောင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရ

တဲ့ နေ့ရက်တွေအကြောင်း ဆက်ပြောရလျှင် မိုးသာလင်းသွားရော ပြောလို့ပြီးမယ် မထင်ချေ...။

“သူ တောင်းဆိုတော့ မေ မငြင်းရက်ဘူး ကိုကို၊ ခဏပဲဖြစ်ဖြစ် ခေါ်ထားလို့ မရဘူးလားဟင်၊ သူလည်း သူများအိမ်မှာ ကြာကြာနေနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်တော့လည်း သူ့အိမ်သူ ပြန်သွားမှာ သေချာပါတယ်၊ ကိုကိုဘက်က ခဏလေး သည်းခံပေးလို့ မရဘူးလားဟင်၊ မေ့မျက်နှာကို ထောက်ပြီးတော့ပေါ့၊ သူ ဘယ်လိုပဲဆိုဆိုး မေ့အပေါ်တော့ ကောင်းခဲ့တယ်၊ ကျေးဇူးတွေလည်း ရှိခဲ့တယ်”

မေသည် ကိုကို လက်ခံလာအောင် မရပ်မနား ဆက်ပြော၏။ ကိုကိုကလည်း ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ရမ်းနေ၏။ ထိုအချိန်တွင် မေ ဖုန်းလေးမှ အသံမြည်လာလေသည်။

ချိုကို့ဆီက ဖုန်းမို့ မေက အမြန်ဖွင့်နားထောင်လိုက်ရာ ချိုကို့အသံက မေ့နားဝသို့ ကျယ်လောင်စူးရှစွာ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

“မေရေ... အိုကေသွားပြီ သိလား၊ ငါ့အိမ်ကြီးကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့ရမှာ နှမြောလို့ နှစ်ချုပ်ရဲ့ နိုင်ငံခြားသားကို ငှားဖို့ အကျိုးဆောင်ကို ပြောလိုက်တာ အခု အဆင်ပြေသွားပြီ၊ မနက်ဖြန်ပဲ ပြောင်းလာတော့မှာတဲ့၊ ငါတို့ ပစ္စည်းတွေ ဒီနေ့ အပြီးပြောင်းပေးရမှာ၊ နင် မြန်မြန်ပြန်ခဲ့...”

ချိုကိုက ပြောပြီးပြီးချင်း ဖုန်းကို ပိတ်သွား၏။ မေကတော့ မေ့ခေါက်ဖုန်းလေးကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပိတ်ဖို့တောင် မေ့လျော့ကာ အံ့သြကြောင်ငေးနေသည်။

“မေ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်ကဖုန်းလဲ...”

ကိုကို လှမ်းမေးတော့မှ မေ့ခေါင်းလေးက ကိုကိုဘက်သို့ ဖြည်းဖြည်း

လေး လည်သွားကာ...

“ကိုကို... အဲ.. ချိုကို့ဆီက...၊ ခုပဲ သူ့အိမ်ကို နှစ်ချုပ်နဲ့ ငှားထွက်သွား ပြီတဲ့၊ ဒီနေ့ အပြီးပြောင်းရမှာတဲ့”

“ဟာကွာ...”

ကိုကိုသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ရေရွတ်လိုက်ရင်း ချာခနဲ လှည့် လျက် နောက်ဘက်ဆီက စက္ကူပုံးအလွတ်တစ်ခုကို အုံးခနဲ လက်သီးနဲ့ ပစ်ထိုးလိုက်လေသည်။ မေသည် ကိုကို့ကျောဘက်မှနေ၍ ကိုကို့ပခုံး တွေကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ကိုကို့ကျောမှာ မျက်နှာအပ်လိုက်ရင်း...

“အဲဒီတော့ သူ့မှာ နေစရာမရှိတော့ဘူးပေါ့၊ သူ့အဖေနဲ့လည်း အတူ နေလို့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မေတို့ ခေါ်မထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး ကိုကို ရယ်”

ဟု လေပြေသွေးလိုက်ရာ ပြည့်မင်းသည် ဆို့နှင့်ဖိုလိုက်သော နှလုံးသားက မချိမဆုံ ခံပြင်းနေသော်လည်း လေးလေးပင်ပင်ကြီးပင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရလေသည်။

*